

[Glistrup]

de forrykket med de forvirrede begivenheder, som fandt sted med udgangspunkt i verdens mægtigste supermagt i slutningen af året 1971, og at det derfor, da de faste valutakurser ikke længere kunne fungere, var godt og lykkeligt, at Danmark kom ind i slangen i 1972.

Memoirelitteraturen er ikke nået så langt frem endnu, derfor kan vi vel ikke med sikkerhed sige, hvad baggrunden var for, at vi gjorde det, men jeg er alvorligt bange for, at denne den ene af de lykkelige begivenheder i Danmark i 1972 skyldtes, at lykken var bedre end forstanden, at man ikke havde blik for, hvad det var for et tidevandsskifte, man stod i rent valutarisk på det pågældende tidspunkt, men at det bare kom ind som et led i den indrepolitiske kamp op imod folkeafstemningen den 2. oktober 1972, at vi blev hægtet på for at komme ind i det samarbejde, som den daværende regering gerne ville have os ind i. Men vi må i hvert fald konstatere, at vi kom ind i det, og når den valuta-stabilitet, som slangen var og er udtryk for, er lykkelig for Danmark og er endnu lykkeligere for Danmark nu om dage, end den har været i tidligere slægtled, så beror det jo på, at velstanden, den sociale standard, her i Danmark i meget vidt omfang hænger sammen med, at vi kan få udviklet en stor og god udenrigshandel. Men det er jo ikke nogen hemmelighed, at hvis vi, da vi kom ud i de enorme valutariske kursudsving, ikke havde haft storebroder Tyskland at støtte os til – for det er jo det, vi har som en bivogn dér i valutastangen – havde vi haft endnu større og værre udsving for den danske krone. Vi havde haft masser af tilfælde, hvor danske virksomheder måtte gå konkurs, ikke fordi de havde dårlige varer, ikke fordi de blev drevet dårligt, men som følge af de valutakurssvingninger, som mere eller mindre tilfældigt kom fra den ene uge til den anden som følge af de begivenheder, der finder sted ude på verdensvalutabørserne. Konkurser kan selvfølgelig som samfundets skraldemænd være noget fornuftigt og godt, når de rammer virksomheder, som ikke lever op til tidens krav, men det er ikke noget, som vi skal være glade for, når de skyldes den slags udefra kommende omstændigheder, som har deres følgevirkninger i forhold til underleverandører, personale, andre kunder osv. Hvis man først én gang har fundet ud af, at når

man skal til at betale en regning på så og så mange hundrede tusinde schweizerfranc, og det pludselig viser sig, at man skal betale 50 eller 70 pct. mere for schweizerfrancen, så afskrækkes man fra at tage nye internationale handler, og derfor er den omstændighed, at vi kom ind i denne slange og derigennem fik skabt stabiliteten, værdifuld.

Det er ikke, fordi jeg deler den ofte udtrykte bekymring for, at der sidder nogle fåle multinationaldirektører eller andre rundt omkring i verden, der ondskabsfuldt spekulerer ud, at nu skal han eller hun absolut ramme den danske krone, for det er ærlig talt en selvoverturering at vurdere den danske krone til at være så væsentlig i international sammenhæng. Nej, det, der simpelt hen er forholdet, er, at med den svage danske økonomi, vi har i kraft af den økonomiske politik, som denne regering har ført i nu snart 4 år, står vi sådan, at der ikke skal meget store dønninger til ude på verdenshavet, når en oliesheik finder på at flytte sine penge fra en amerikansk til en schweizisk bank eller den anden vej og der så skal foretages reinvesteringer og trækkes andre investeringer hjem, før den lille danske jolle ude på verdensvalutahavet meget let kommer til at slingre og eventuelt gå til bunds, og da er det meget, meget værdifuldt, at vi gennem valutastangen har redningsskibet i Bundesbank til rådighed.

Det er ikke sådan, at det er nogen trylle-slange, vi er blevet medlem af. Når vi måned efter måned, år efter år fører inflationspolitik og arbejdsløshedspolitik, når vi ikke udnytter ressourcerne osv. her i dette folketing, må vi selvfølgelig risikere, at vi ikke kan holde valutakurserne helt stabile, men vi kan stort set holde dem stabile over længere perioder.

Det er med stor beklagelse, fremskridtspartiet har måttet konstatere, at uanset vort medlemskab af valutastangen er der inden for de sidste par år ved fire lejligheder sket det, at vore tre stormogulstore H'er har måttet indskibe sig i flyvemaskinen ned til Frankfurt og fået besked om at nedskære den danske krone, på samme måde som vores udenrigsminister i 1940'erne måtte tage damptøget ned til rigshovedstaden Berlin og få foreløst, hvad han skulle gøre.

Men medens Danmark var uskyldig i, at Scavenius måtte foretage disse rejser, var situationen jo unægtelig den anden for de devauleringer, vi i øvrigt har været ude for. Og